

Kardinál Miloslav Vlk – homilie

bazilika sv. Jana v Lateránu v Římě, 11. 11. 2010

Drazí bratři a drahé sestry!

Naše pouť je návštěvou Svatého otce a poděkováním za jeho návštěvu u nás. Obecněji je to také setkání naší místní církve s církví univerzální, celosvětovou, tak jako papežova návštěva u nás byla setkáním univerzální církve, kterou papež reprezentuje, s církví místní u nás. Těmito vzájemnými návštěvami se konkretizuje a prohlubuje skutečnost církve, univerzálního společenství věřících vedených biskupy za předsednictví Petrova nástupce. Je to setkání nejen s církví dnešní, ale také cesta k jejím i naším kořenům, ke hrobům apoštolů. Toto naše vědomí společenství s univerzální, celosvětovou církví, pouť hluboce posiluje.

Pohybujeme se tu na posvátném terénu, prosáklém krví mučedníků. Jsou tu rozsáhlé katakomby, kde se křesťané ukrývali, slavili své bohoslužby a pohřbívali své mrtvé. Jsme tu v prostředí tolika světců! Svátí, jejich úcta a přímluva univerzální církev na celém světě propojují.

Při této příležitosti si také chceme uvědomit, že naše místní církev měla i v minulosti živá pouta s církví římskou. Už od 13. stol. je v bazilice svatého Petra oltář našeho národního patrona, svatého Václava, s obrazy našich věrozvěstů. To nemá jiný národ. Náš svatý Cyril je pohřben v chrámu sv. Klimenta, třetí pražský arcibiskup Jan z Jenštejna v Římě zemřel a je pohřben u sv. Praxedy. Před krátkým časem jsme si tu připomínali 610. výročí smrti tohoto arcibiskupa. Kardinál Beran našel odpočinek mezi papeži, v blízkosti hrobu svatého Petra.

Čtyři papežské návštěvy v našem malém národě za posledních 20 let - ve druhé polovině minulého století byli pro tuto naši malou zemi jmenováni postupně čtyři kardinálové... To je řada konkrétních pout s Římem v minulosti, která my dnes touto poutí aktuálně upevňujeme a rozvíjíme. I přítomné slavení eucharistie v papežově římské katedrále je zcela v této linii – upevnit pouto s Petrem dnešních dnů.

Skrze naši dnešní liturgii s texty ze svátku obrácení sv. Pavla se tu obrovským historickým obloukem spojuje dávná minulost, kořeny církve, s přítomností. Na založení a rozvinutí života římské církve se podíleli oba apoštolové, Petr i Pavel, a na její půdě také oba prolili svou krev.

Svatý Pavel sem přichází zhruba deset let před svou smrtí. Ukončil misií po východních oblastech a nyní se přesouvá se svým evangelium do centra říše. Před svou cestou píše římské církvi dlouhý list. Předem vyložil své evangelium. List je na kapitoly stejně dlouhý jako Markovo evangelium. V první kapitole listu vyslovuje před svou cestou do Říma myšlenku, která je i pro naši pouť důležitá: chci přijít, „abych se posílil vírou já vaší a vy mojí“. To je také smysl naší pouti do Říma: Abychom byli papeži připomínkou jeho pouti k nám, kterou označil za „mimořádnou“ a věnoval ji skoro celou následující generální audienci. A děkoval Bohu, že ji mohl prožít. A my přicházíme ke kořenům naší víry, abychom se zde ve své víře povzbudili a posílili. Zvláště v jejích počátcích je v tehdejší církvi zřetelná silná Boží přítomnost, působnost a ochrana těch nepatrných ubohých začátků.

Když procházíme těmito místy a stojíme tak ve dvoutisíciletém proudu života církve, cítíme, že se stále uskutečňuje Kristovo slovo: „a brány pekelné ji nepřemohou“. Příklad sv. Pavla, jeho pronásledování církve a pak obrácení tohoto jejího nesmiřitelného nepřitele, ze kterého se stal největší hlasatel evangelia všech dob – to nás může naplňovat velkou důvěrou i v dnešní době, v problémech, které církev prožívá: „Brány pekelné ji nepřemohou.“

U kořenů naší víry, při setkání se svatým Pavlem, nechceme přehlédnout jednu velkou skutečnost, která při Pavlově obrácení jasně zazářila. V Novém zákoně, ve Skutcích apoštolů je dvakrát obšírně líčena: dnes jsme jednu z těch zpráv četli. Kromě toho sám sv. Pavel tuto událost třikrát zmiňuje ve svých listech. Myslím na Kristovu větu: „Šavle, Šavle, proč mne pronásleduješ“. Ježíš se ztotožňuje s církví, zvláště s pronásledovanou církví, a ujímá se jí. My jsme jeho mystickým tělem, patříme ke zmrtvýchvstalému, vítěznému Kristu. To je stále opakované Pavlovo evangelium. „Jsme tělem Kristovým a chrámem jeho Ducha.“ I při všech slabostech taková je pravda. Politici i média a

svět nejsou schopni vidět tuto hlubokou skutečnost. Právě při této pouti, ve všech souvislostech, které zde prožíváme, si chceme uvědomovat tuto svou identitu. Naše místní církve, spolu s papežem a univerzální církví jsme Kristovým mystickým tělem a jeho údy. On je vítěz nad smrtí, Zmrtvýchvstalý, a brány pekla ho nepřemohou.

S touto silnou vírou v srdci slavme v těchto místech naši děkovnou eucharistii za všechny dary osobní i společné pro církve a děkujme nebeskému Otci, že z ubohých začátků nechal vyrůst světovou církev, kterou brány pekla nepřemohou, poněvadž za ní stojí a s ní se ztotožňuje vítězný Kristus.